

K3-VDO Kalandtúra-A szüzesség elvesztése

Egy hosszú nap nem rövid leírása következik. Megmondom őszintén sosem kerestem a teljesítménytúrákat még bringával sem, mert sokkal inkább a kijelölt „gondolkodásmentes” maraton pályákat szerettem. Viszont az évek során meguntam hogy mindig ugyanarra kell menni, egy idő után már szalagok nélkül sem tévedtem volna el. Ugyanakkor a nevezési díjak mára a helyszínen 10 rugó körül vannak.

Persze lehetne év elején jóval kedvezőbbben is nevezni, de ezen héten sem tudom hogy jövő hét végén mit csinállok, és kell-e mennem valahová, nem még fél évre előre...

Tavaly elvégeztem a kerékpáros túravezetői tanfolyamot, ahol végülis ehhez a rendezvényhez hasonló módon kellett tájékozódniuk, így már akkor megfogadtam hogy egyszer kipróbálom.

Paraferee design

Januárban egyeztettünk Paraferee-vel hogy párosban indulunk, Guys 'n Roses néven ha már mindkettőnknek ROSE bringája van. Még pólót is tervezett Feri, de egy valamivel nem számoltunk. Minek okostelefon annak aki nem használja ki a tudását. Így történt hogy nem került be a google naptárába az esemény, és ő meg másik hétfőjére emlékezve ballagásra ígérkezett el.

Harcra készen!

Szerencsére én meg azt felejtettem el, hogy Viktor barátommal még tavaly megbeszéltük hogy megyünk ☺ Így jól jött ki a lépés, de egy hiba még volt. Ha már be volt regisztrálva a csapatnév, kellett még egy bringa is. A [hazai forgalmazó](#) nagyon rugalmas volt, mert a saját (szerencsére) méretben megfelelő bringáját azonnal Viktor rendelkezésére bocsátotta!

Nem fért bele, de megoldottam!

No de ennyit az előzményekről. Én elpakolva a bringákat pénteken 6 óra után meg is érkeztem a bázisra, ahol persze Vodafone térerő egy szál sem volt! Ennyit a bereklámozott országos lefedettségről. Mondjuk ahogy a hegyek közé megyek gyakorlatilag sehol sincsen stabil térerő. Persze Viktor nem eltérve szokásától valamikor 9 körül futott csak be ☺ De nem maradtunk le semmiről. Este némi borozás, meg kajálás után jöhetett a kvíz játék. Ez mókás volt, bár csak egy választ nyertünk meg mi, illetve meg lett volna a másik is, ha azt a számot mondom a RAAM ösztávjára amit megbeszéltünk ☺ Sebaj, így is nyertünk két [Doctor Bike](#)-os kulacsot, amit a verseny egyik támogatója ajánlott fel, akik mind a két napon mobil szervizt üzemeltettek, amire volt is szükség!

Jó volt a hangulat, bár ebben szerepe lehetett a folyadékoknak is!

Éjfél körül sikerült nagyjából elaludni, és reggel 5 kor már talpon voltunk, hogy kényelmesen le tudjunk zuhanyozni, ami este kimaradt. Sajnos azonban reggel is, mert volt némi kommunikációs hiba, így nem volt nyitva a sulis. Ennek annyira nem örültünk, de sebaj, lenyomtunk egy komoly reggelit, mivel volt még idő a rajtig. Meghallgattuk az eligazítást, de a bonyolult játékszabályokat még emészteni kellett.

Itt még frissen, és üdén a rajtnál

Héttől lehetett rajtolni, és az első hibát itt követtem el. Viktor bringáját még Sala állította (telőnyomás, stb), én pedig átvettem a pontgyűjtő lapot. Azt hittem az időnk akkor indul, amikor elindulunk, nem a lap átvételekor. Hát nem így volt ☺ Így amíg a szervizelés folyt, én beazonosítottam az ellenőrző pontokat, és próbáltam egy útvonaltervet készíteni. Azt eldöntöttük már az elején, hogy tekerni akarunk egy keményet a környéken, lehetőleg zéró aszfalttal, így a Tokod felé lévő pontokat eleve kiejtettük. Az jó lesz a trekkingeseknek, ugyanis voltak akik azzal indultak, bár szerintem a sprint távon. Az útvonalat rögtön hegyel kezdtük, és feltekertünk a Bánya hegyi erdészházig, ahol le kellett olvasni a villanyóra állásokat. Ugyanis valamivel bizonyítani kellett hogy ott jártunk. És ez mindenhol más feladat volt.

Ez többször előfordult a nap folyamán :)

Innen lezúztunk Héregre, ahol az első, és szerencsére utolsó esést is sikerült bemutatnom a csúszós, agyagos meredélyen. A Király-kúti faháznál kellett egy kis idő hogy kiderítsük mikor járt ott Antal Kiss Kitty, mivel belül a tetőre volt krétával „felgraffitizve”.

Rajzóra Héregen

Majd jött a héregi polgármesteri hivatal, ahol le kellett rajzolni a címet. Mivel nekem az egyenes vonal is gondot okoz, ezért Viktor volt a rajzmester. A szemben lakó még egy helyi infó újságot is adott nekünk, hátha többet szeretnénk megtudni a faluról! Ez után kiderítettük a helyi lovasklub nevét, illetve leolvastunk némi infót a főút melletti keresztről.

Következő pontnak a Kalmár dűlőben található vadászlest kerestük fel, és itt találkoztunk először, és szerencsére utoljára komolyabb sárral. Mondjuk ez a pont csak sok pontot ért, de tükre semmi látnivaló nem volt. No mindegy, Viktor kapott itt egy cigiszünetet ☺

Egy kis gumimosás

A Bunchu kút már sokkal érdekesebb volt, a mellette található halastóról nem is beszélve, főleg hogy majdnem beszartam akkora sikló csúszott be mellettem a vízbe! Innen felmáztunk a Kis-réti erdészház helyét néztük meg, aminél sokkal érdekesebbek voltak a réten álló óriási öreg fák, így a kötelező fotók is elkészültek, hogy aztán lezúzzunk a Koldusszállás-vadászlakhoz oszloplábakat számolni.

Íme a turul

Tatabánya fölött áll a turul emlékmű, amit még nem sikerült lebontatni mint szélsőjobb oldali gonosz képet, ellenben jó magasan van. Mielőtt ideértünk, még elmormoltunk néhány

jókívánságot azoknak a felmenőinek az irányába akik a földútra kinyúló fákat az ösvényre nyalábolták össze. Azt viszont nem gondoltuk hogy fent a turisztikailag is közkedvelt helyen egy nyúves hot dogos lesz összesen. Na mindegy benyomtuk egyet, és irány az Aknatorony kilátó, a szívatás helyszíne. Elsőként a torony tetejéről kellett volna beletalálni egy földre rajzolt körbe kis kövekkel, ami 100 pontot ért volna. Ha sikerül. Ez után meg kellett találni hogy mikor járt Nagy László a kilátóban. Okulva a Király-kúti dologból sejtettük, hogy valami firkát kell keresni. Na de ezt valaki az építéskor hegesztőpálcával művelte az egyik lépcsőfokba, és le is lett festve. Kíváncsi lennék kinek mennyi idő volt megtalálni.

A dobáljunk köveket a körbe feladat...

Mivel lefelé brutálisakat lehet veretni ezekkel a Root Miller 29-es fullykkal, ezért a háromszögön indultunk el lefelé. Ez is hiba volt, mert az első harmada még izmosan technikás volt, de a többihez helyismeret, és downill bringa kellett volna, így vállra vettük a gépeket. Utána pedig a régi Tatabánya DH verseny pályáján tekertünk fel az Arany-lyuk barlanghoz. Itt nem tudom a válaszunkat miért nem fogadták el (szerintem jó aknát találtunk meg), még le is rajzoltuk a rácsozatot, de azt nehéz megmondani hogy egy vasat keresztez három másik, vagy a három vasat keresztezi egy.

Ahol a térkép nem stimmel

Ez után egy újabb jellegtelen vadászles lépcsőjének fokait számoltattuk meg, majd felkerestük a Szent Péter templom romjait, ahol egyébként hibás a hivatalos turista térkép...Sajnos a tájolót otthon hagytuk, pedig anélkül nem illik erdőbe indulni, de szerencsére Viktor telefonján volt iránytű app, így kiderült melyik az északi fala a Baji vadászháznak, és meg tudtuk számolni a bele vert szögeket.

Megszokható a hely!

Innen visszatértünk Tardosra egy nagyon finom lejtőzést követően, ahol a „Milyen motorja van a fogadónak” kérdésre kellett válaszolni. Nagy nehezen megtaláltam a blokkba ütött MZ feliratot, de ahogy hallottam a „kék-fehér” választ is elfogadták. Ez a barlang rácsozáshoz képest szerintem durvább hiba, de nem akadtunk fel rajta. Mivel erre szoktam országútizni, ezért tudtam hogy gyors sprintet kell vágnunk a horgásztóig, ahol finom hambit, meg sültkrumplit tolhatunk be az arcba, még ha aranyárban is.

Kár hogy ide országúttal nem lehet feljönni

Megtudtuk az is hogy ki üzemelteti az üdülőt (ez is az egyik pont volt), majd a nagy száguldásban kihagytuk a Vörös híd pontot, így a Reviczky kastélynál álltunk meg, és nem volt kedvünk visszamászni. A legdurvább emelkedő innen jött a Gerecse csúcsáig, de előtte volt még pontunk a gyönyörű Pap-réti tónál, és a Pusztamaróti emlékhelynél is. Ez utóbbinál kemény melóval lehetett plusz 100 pontot szerezni, de Viktor in da pikcsör volt költészetből, és versírásból, így 95-öt meg is csináltunk belőle! Én meg bevarrtam a kosarakat, mivel a lyukérzéke már az Aknatorony kilátónál kiderült ☺

Az "időfutam könyöklős" kecske majdnem a vesztünket okozta!

Kezdett fogyni az időnk, mivel 12 óra volt a szintidő, amiből 50 perc elment az útvonal tervezéssel az elején! Még 200m szint volt felfelé, és 3 ellenőrző pont. Elsőre a volt hercegprímás kastélyt értük el, ahol közös fotót kellett készíteni a ház előtt. Szó se róla, irigylem a jelenlegi tulaját. Nem szar helyen van! Itt a kis kecske majdnem lenyúlta a pontgyűjtő lapunkat, szerencsére Viktor elkapta!

Ezért az ösvényért már megérte!

Majd jött még egy létra fok számolgatás, és végül meglett a legmagasabb pont, ahol egy geodéziai torony volt. Amire tilos volt a felmászás, de azért csak felmentem, mert kíváncsi voltam a kilátásra. Hát az nem sok volt, de az legalább szép. És innen a nap csúcspontja jött, a visszaereszkedés Tardosra. Olyan élmény volt a szűk, fák között kanyargó ösvényen veretni a medvehagymás földeken, hogy sokáig nem felejtjük el! A végére még lett egy kis technikás meredély is, és már a célban is voltunk. A nyolcadik helyre futottunk be, amivel maximálisan elégedettek voltunk. Idénre. De jövőre javítunk!

És a célban!

Itt isteni pörkölt várt ránk (talán őz?), amiből be is nyomtunk egy rendes tányérral, majd összepakoláztuk a cuccainkat, és szerettünk volna lezuhanyozni, de ez megint nem sikerült. Mire előkerült a kulcs, már nem érdekelt a dolog, átöltöztünk. A pontok összeszámolása elég sok időt vett igénybe, így kicsit csúszott az eredményhirdetés, de beszélgetéssel gyorsan telik az idő ☺ Azért érdekes volt hallgatni a nem szerény „maratonista” csapat társalgását, akiket még mi is lenyomtunk, pedig sem profik, sem gyorsak nem voltunk, sőt most jártunk ezen először....

Kicsit besötétedett mire meglettek az eredmények

Összefoglalva nagyon megerőltető elindulni rajta, még ha néhány pont nem is tartogatott izgalmat (nem is lehet mindet azzá tenni), mert sokkal élvezetesebb volt mint egy unalmassá vált hazai maraton. Egyrészt a sok Fittipaldi nem borult rám a rajtnál, másrészt meg lehet állni enni, inni ha úgy akarod. Eszembe nem jutott volna a Gerecsébe elmenni tekerni, pedig ennyi érintetlen őserdős területet itthon még nem láttam. Vissza is fogunk térni ez tuti! Köszönjük a szervezőknek a sok belerakott energiát, és ha legközelebb le is tudok zuhanyozni, azt külön megköszönöm ☺

A túra előtti hetekben elolvastam az oldalukon található beszámolókat, de igazából tanácsokat senki sem adott. Nem is értem miért. Oké hogy verseny, de egyben jó buli is.

Mi amit megfogadtunk:

-alaposabb útvonaltervezés

-a plusz pontos kombinációk beletervezése az útvonalba (kettő is meg lett volna ha figyelünk rá)

-a bónuszt mindenképpen meg kell csinálni (ez már fél győzelem, mert 200 pontot ér ha gyors vagy, és az 4 komoly ellenőrző pont érintésével egyenértékű)

-még több edzés, mert lehattunk volna gyorsabbak is!

A bringák jól viselték az utat, és mi is, mert semmink nem fájt mire a célba értünk, ami ritka esemény 12 órányi bringázás után. Nekem mondjuk meghalt a FOX tagom, de ettől még működött, csak nem olyan finoman mintha kitarított volna. Ja igen, egy bringamosó sem rossz ötlet, gondolva azokra, akik utastérben hozzák a bringákat!

Ja igen, mi 77.5km-t tekertünk, 1717m szinttel, és a GPS tracket [ITT találod](#).

Ettől függetlenül jövőre találkozunk!